

[Indenrigsministeren]

kvensbeslutninger, som den offentlige myndighed efterfølgende har truffet. Så enkelt og så klart er det i den juridiske sagkundskab.

Så kom der en henvisning til Max Blicher Hansen-sagen. Jeg vil gerne sige til hr. Ole Espersen, at det, ministeriet gør, er at vurdere den konkrete sag, for det er det, vi skal. Det er sket i dette tilfælde. Der har været en klage fra en ansat i en offentlig virksomhed over en beslutning. Ministeriet har spurgt den ansvarlige myndighed, den folkevalgte bestyrelse. Vi har vurderet svaret, og vi har måttet konstatere, at der var tale om en ulovlig beslutning. Det er en helt konkret vurdering.

Når man går tilbage i tiden og stiller spørgsmål om en historisk sag, må jeg sige, at der også dengang må have foreligget en konkret vurdering efter de forudsætninger, der var. Jeg kender ikke samtlige forudsætninger dengang for vurderingen, men jeg kan se nogle åbenlyse forskelle, som enhver juridisk kyndig burde kunne se, nemlig at der i Max Blicher Hansen-sagen dengang, hvor der var tale om at skifte arbejdssted, var gået 9 måneder, hvor den pågældende ikke havde været i arbejde, og ingen kan vel forvente ...

Formanden:

Hr. indenrigsminister, taletiden er udløbet.

Indenrigsministeren (Thor Pedersen):

Jeg må så vende tilbage.

Ole Espersen (S):

Det er ganske afgørende i forhold til ministerens første svar, at der er andre chauffører, der ikke er medlemmer af SiD, for ministeren har gang på gang oplyst, at årsagen til ministerens indgriben er, at der alene er tale om forflyttelse på grund af opsigelse af et medlemskab af SiD, og det passer ikke. Der er adskillige andre, der ikke er medlemmer, uden at der er sket nogen forflyttelse af dem. Derfor er ministeren – for at sige det meget mildt – på utrolig tynd grund, når ministeren lader, som om det er ligegyldigt, om de er medlemmer eller ej. Det er jo hovedbegrundelsen for ministerens mærkelige adfærd i denne sag.

Jeg mener også, at påstanden om, at der vurderes fra sag til sag, er utrolig. I 1985 skriver indenrigsministeren til Københavns Kommune i anledning af, at Max Blicher Hansen er forflyttet fra ét tjenestested til et andet, følgende:

»Indenrigsministeriet føler efter det for ministeriet oplyste ikke grundlag for at anse lovgivning eller offentligretlige retsgrundsætninger for overtrådt ved deres forflyttelse til tjeneste på Prøvestenen.«

Præcis den samme sag.

Formanden:

Jeg gør opmærksom på, at taletiden er 1 minut.

Erik B. Smith (S):

Af hensyn til ministerens mulighed for at svare vil jeg bede ministeren kort sige ja eller nej til, om det formål, bestyrelsen har varetaget, nemlig at få driften til at fungere, efter ministerens opfattelse er klart ulovligt.

Jeg vil også gerne spørge ministeren, med hvilken hjemmel han har rettet henvendelse til amtsborgmesteren i Frederiksborg Amt og meddelt denne, at HT's formand skal stemme i overensstemmelse med amtsrådets borgerlige flertal, selv om dette i givet fald måtte være imod formanden for HT's overbevisning.

Indenrigsministeren (Thor Pedersen):

Må jeg sige kort til hr. Ole Espersen, at det er to forskellige sager, og hvis hr. Ole Espersen vil have begrundelsen, vil jeg anmode om at måtte give skriftligt svar. Så er der mulighed for helt klart at præcisere, hvori forskellen ligger, nemlig en tidshorizont på 9 måneder; ingen kan forvente, at en arbejdsplads står åben i 9 måneder.

Til hr. Erik B. Smith: Jo, det er helt klart en arbejdsgivers opgave at sikre ro og gode forhold på arbejdsstedet – det gælder også den offentlige arbejdsgiver. Men det skal ikke etableres ved, at den offentlige arbejdsgiver forsynder sig mod de rettigheder, den enkelte ansatte har. Man skaffer ikke ro i et retssamfund ved at undertrykke den enkeltes ret. Der er lande, hvor man har haft ro i mange år ved at undertrykke enkeltes rettigheder; det kan jeg også svare uddybende på ved et skriftligt spørgsmål.

Så spørger hr. Hans Jørgen Jensen, om det ikke er muligt for en arbejdsgiver efter hovedaftalen at lede og fordele. Jo, det er muligt, og det er også en ret. Men det er ikke en ret for en offentlig arbejdsgiver i sine ledelsesmæssige dispositioner at tage usaglige hensyn, at bruge usaglige argumenter, at lade det indgå med nogen vægt overhovedet, om en medarbejder er medlem af en bestemt forening eller ikke er det.